

engang den kunde overvinde Slapheden og Fejgheden i hende. Og saa gjorde hun Fiasko i alle Livets Forhold, — daarlig var hun som Menneske, daarlig som Hustru, daarlig som Moder.

Men for hvert Menneske kommer der en Regnskabets Stund, hvor det staar klart for os, hvor det er, vi har svigtet, hvad det er, vi har forbrudt. Og den eneste Gang, vi føler Sympati for Aline, det er i denne hendes Selverkendelses Stund, hvor hun bryder ud i Anklage mod sig selv. Hun siger:

»For med det gamle Huset, — med *det* fik det nu endda være som det være vilde. Herregud, naar nu engang Ulykken var ude, saa —

Solness.

Ja, det har Du Ret i. Ulykken raar en jo ikke for, siger man.

Fru Solness.

Men det forfærdelige, som Branden drog efter sig —! *Det* er det! Det, det det!

Solness

(heftig).

Bare ikke tænke paa det, Aline!

Fru Solness.

Jo, just det maa jeg tænke paa. Og faa tale om det endelig engang ogsaa. For jeg synes ikke, jeg kan bære det længer. Og saa, at jeg aldrig har Lov til at tilgi mig selv.

Solness

(i Udbrud).

Dig selv!

Fru Solness

Ja, for jeg havde jo Pligter til to Sider. Baade imod dig og imod de smaa. Jeg skulde ha gjort mig haard. Ikke ladet Skrækken faa slig Magt over mig. Ikke heller Sorgen, fordi Hjemmet var brændt for mig. (Vrider Hænderne.) Aa, om jeg bare havde kunnet, Halvard!«

Ja, om hun bare havde kunnet! Hvorfor kunde hun ikke, den stakkars Aline? Hvis er Skylden? Vi gaar altid om og spør: Hvis er Skylden? og saa gaar vi omkring i den samme Ring bestandig, og saa standser vi bestandig ved det samme Resultat; lad da ialfald os gøre, hvad vi kan, for at